Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T No 120228/932

No. 75 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Ferocii Mangaşii

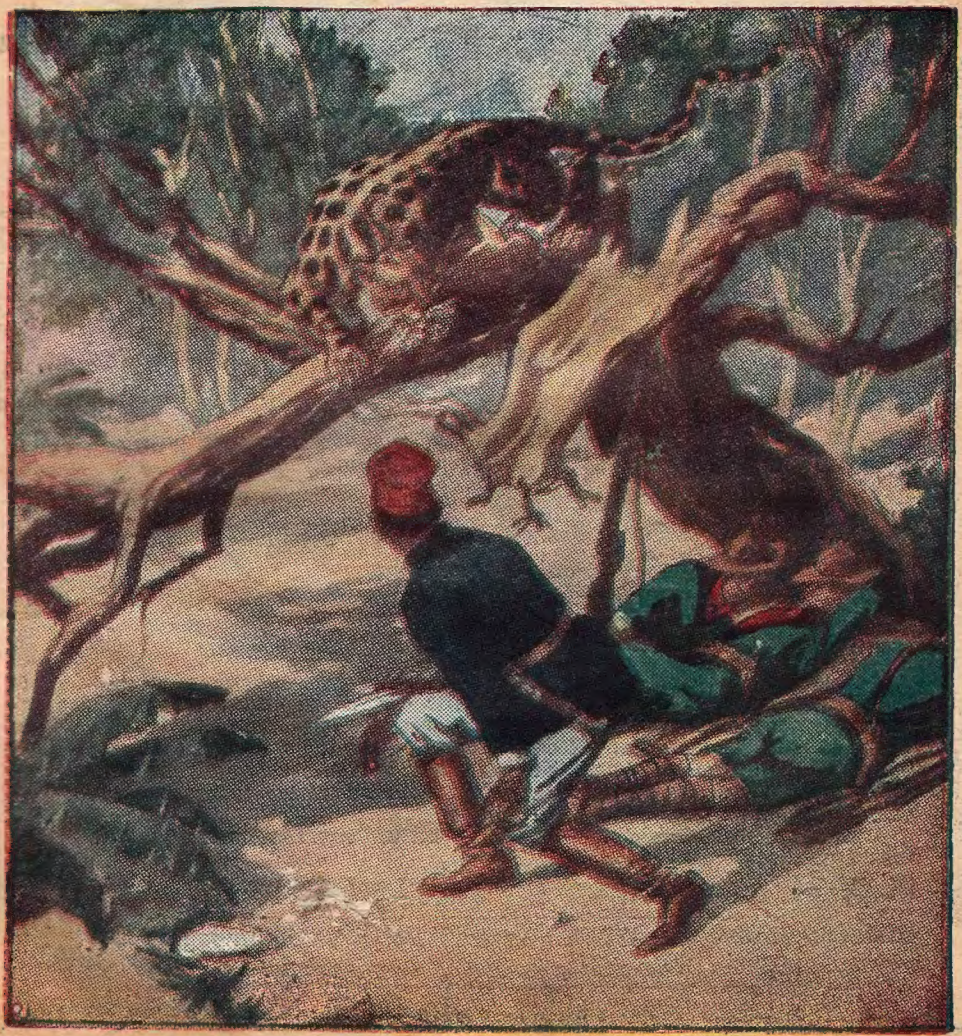

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Ferocii Mangaşii

CAPITOLUL I

Stratagema lui Marius

Găsim pe cei trei cercetaşi italieni Raimondo, Marius şi Jean Bart cu negrul lor Zomba, pe versantul Cordilierilor din Anzi, mergând de-a lungul fluviului Morona.

Intr'un sat lacustru au putut obţine două pirogi şi un ghid de ispravă, un indian care se numea Ureche-Fină.

Cu ei era şi o tânără americană, blonda Flora, care se refugiase, în circumstanţe straniі, pe lângă primitorii indieni lacuştri şi care dorea să se înapoieze în ţara sa.

Şeful tribului lacustru sfătuise prieteneşte pe călători să se păzească cât vor putea de o rasă de indieni care locuiau mai în josul regiunii, indienii Mangaşi ,hoţi şi asasini renumiţi.

La o oră după eşirea din sat, cum fluviul se încurca în stufărişuri, Ureche-Fină propuse să debarce.

Voia să exploreze malul râului în timp ce pirogile urmau curentul apei.

Intenţia sa era să descopere urmele Mangaşilor, dacă din întâmplare se aflau pe acolo, spre a lua cuvenitele măsuri de pază.

Ureche-Fină se afundă pe sub copaci, care formau o perdea densă şi cele două pirogi, una aproape de alta, mergeau în josul apei.

In prima era Jean Bart, Flora și Zomba, în cealaltă Marius și Raimondo.

In curând curentul deveni repede și din loc în loc se iveau vârtejuri periculoase.

Trebuia mult sânge rece și multă atenție spre a evita o răsturnare.

Ureche-Fină indicase lui Raimondo locul precis unde trebuia să se oprească spre a se urca în pirogă după explorarea malului. Era un punct unde fluviul curgea liniștit; cele două pirogi se apropiară de malul acoperit de o boltă de frunze.

Ghidul scoase un strigăt special care era semnalul convenit.

Raimondo răspunse în acelaș fel. Indianul îl aștepta, prin tufișuri.

Când văzu că se apropie pirogile puse un deget pe buze ca să indice tăcere.

Ureche Fină a descoperit ceva — murmură Romanul Lombardului.

Când se apropie de călăuză acesta îi murmură:

— Mangașii sunt în pădure!

— De unde știi?

Ureche Fină arătă misterios o pipă de pământ, sfărâmată.

— Am găsit-o — zise — pe o urmă proaspătă, care duce la o casă părăsită de vrăjitorii negri ai oamenilor albi.

Călătorii se obișnuiseră destul cu limbajul indigenilor spre a înțelege că vrăjitorii negri însemnau misionarii în sutană neagră.

Nu e nefolositor să amintim că spre a vorbi cu indienii, cercetașii întrebuințau un limbaj format din cuvinte spaniole și indigene.

Marius era maestru în asemenea vorbre și isbutea de cele mai multe ori să se facă înțeles.

Lombardul luă pipa și o examnă:

— Trebue să fi servit până acum puțină vreme!

— Da! Era fierbinte când am găsit-o.

— Atunci dușmanul e lângă noi.

— Unde era pipa? — întrerupse Jean Bart.

Ghidul arătă o potecă ce se zărea abia printre arbori, la vre-o sută de metri de locul unde legaseră pirogile.

Afacerea devenea serioasă. Marius și Jean Bart urmăriră pista examinând-o cu mare atenţiune. Zomba care se pricepea la așa ceva, își exprimă aceiaș părere ca și călăuza.

Se hotărî ca acesta să continue să urmărească urmele pe mal în timp ce pirogile își urmau drumul lor pe apă.

Dar în acel moment pe figura, de obicei liniștită și senină a lui Raimondo trecu o umbră de neliniște.

Flora observă acest lucru.

— Ce este, amice Raimondo ? — zise

Tinerii aveau aproape aceiaș vârstă și se legaseră printr'o afeciune frățească.

Era deci natural să întrebuinţeze între ei termeni obișnuiți între fraţi și surori.

— Scumpa mea Flora, am găsit urmele Mangașilor care au trecut pe aci de câteva minute.

„Dar să nu vorbim aci, suntem prea descoperiţi.

„Să ne îmbarcăm și ne vom opri mai departe, pe malul drept, într'un loc pe care ni l'a arătat călăuza.

„Să ne încredem în el căci cunoaște ţinutul.

„Inainte !

Pirogile porniră dar nu trecu nici un sfert de oră și se auzi urletul ciudat de mai nainte.

Atunci cele două pirogi, apropiindu-se, una de alta, se traseră la mal vârându-se sub o boltă de frunze care le ascundeau complet.

Ca într'un cuib, cele două pirogi erau acolo le adăpost.

Urletul acela se auzi încă odată, ceva mai jos.

— Mii de pipe ? Nu trebuia să ne oprim aci.

„Semnalul e mai la vale de Morona.

— Să ne ducem într'acolo. Dacă Ureche Fină ne chiamă în altă parte însemnează că trebue să ne ducem acolo !

Marius întrerupse :

— O idee !

„Să născocim ceva ca să atragem pe Mangași pe o altă pistă.

„Să-i facem să urce cursul fluviului în timp ce noi coborâm.

— Dar cum ?

— Stai să vezi !

„Zomba trebue să lucreze

Acesta într'o clipă fu lângă cercetaș.

Marius îi zise:

— Vezi acel arbore, cu coroana așa de stufoasă?

„Acolo face ultimul cot Morona înspre noi.

— Pomul de lângă trunchiul acela răstunat? — întrebă Abisinul observând locul indicat.

„Ia cele ce-ți trebuesc pentru foc și aprinde un foc mare lângă arborele acela pe care ți l'am indicat.

„Mangașii vor vedea fumul și vor crede că acolo e un campament.

„Se vor grăbi, firește, să-l atace.

„Noi ne vom coborî de cealaltă parte, căutând un refugiu mai sigur.

„Ghidul ne-a asigurat că vom găsi așa ceva.

— Ce ziceți voi?

— Excelentă idee!

— Minunată!

— E bine! Zomba aleargă iute.

„Voi așteptați aci.

— Cred și eu că te așteptăm!

„Fă repede foc și pune lemn umed ca să facă fum gros.

„Fumul trebue văzut departe.

„Aide, Zomba, aleargă!

Flora nu pricepu de ce e vorba de oarece conversația fu făcută în șoapte; dar nu putea decât să admire sângele rece și repeziciunea de hotărîre a tinerilor săi amici.

CAPITOLUL II

Pe urmele sălbaticilor

După puțin timp, o spirală de fum alb, dus de vânt, se văzu în direcția hotărâtă.

— Zomba și-a făcut datoria, zise Raimondo.

Curând negrul fu lângă dânșii și intrară cu toții în pirogă.

Se îndreptară spre locul de unde pornse semnalul lui Ureche-Fină.

Acolo era un mic golf, înconjurat de tufișuri și arbori de tot felul, ale căror ramuri, aplecate pe apă formau adevărate arcade stufoase.

Nu se putea găsi un refugiu mai bun.

O plaje nisipoasă ușură debarcarea pirogilor.

Erau ascunși pe trei sferturi. Puteau fi văzuți numai depe malul opus.

— Locul e bun! — declară Raimondo.

„Poate va fi cazul să fie făcut și mai bun.

„In orice caz să vorbim cât mai încet.

Marius și Zomba înaintaseră spre arborii vecini, tăind ramuri și silindu-se să nu facă sgomot.

Apoi le înfipseră în nisip, în fața pirogilor trase pe uscat

In zece minute făcură astfel o barieră frunzoasă care părea că ese în mod natural din pământ, pe malul fluviului.

Totul fu dispus cu atâta măestrie de cercetași, care erau obișnuiți cu șiretlicurile indigene, încât s'ar fi putut înșela și cel mai abil sălbatec.

Jean Bart examina lucrul și conchise satisfăcut:

— Nu putem sta mai bine ca aci.

Raimondo ședea de pândă :

— Se înapoiază Ureche-Fină !

„Ca un băiat deștept ce e vine prin apă ca să ascundă urmele.

„Să vedem ce a descoperit !

Indianul înainta în apă așa ca nici o comunicație vizibilă să nu se vadă între urmele lăsate dinadins pe mal și locul unde bănuia că sunt ascunși călătorii albi.

Din crăpăturile lăsate printre frunze, aceștia îl supravegheau.

Deodată călăuza se opri brusc, privi înainte și se ascunse după arbori spre a nu fi văzut depe mal.

— Mii de ppe ! — murmură Marius.

„Mi se pare că Ureche-Fină vede pe Mangași.

— Fumul îi va fi atras — răspunse Jean Bart.

„Ideea ta a fost bună, Marius.

Toți priveau cu neliniște gesturile indianului.

Acesta se pitulase după o ridicătură de pământ rămânând nemișcat ca o statue.

Deodată poate văzuse ceva care îl interesa deoarece se mișcă dându-se înapoi și ascunzându-se cât putea.

După felul cum mișca picioarele se vedea că voia să ascundă urmele adânci lăsate de picioarele sale pe nisipul ud.

— Oh ! oh ! — observă Raimondo.

„Imi pare neliniștit.

„Poate ne caută pe noi !

„Să-l chemăm ?

— Nu, nu ! Ne găsește el !

„Să vedem dacă am putut să ne ascundem bine.

— Tăcere !..

„Dacă nu ne vede, ne aude.

„Nu degeaba se numește Ureche Fină !

Dar indianul ajunse încet până la perdeaua de frunze fabricată de cercetași.

Cercetașii credeau că nu vor fi văzuți.

Se înșelau.

Deabia Ureche Fină fu în fața ascunzișului că scoase o ușoară exclamație și dând la o parte perdeaua de verdeață intră în interior.

Hugh ! — zise încet — Mangașii sunt aci !

„Vă rog vorbiți încet de tot.

„Vă aud de multă vreme cum tot vorbiți.

„Chiar dacă Mangașii nu au auzul atât de fin ca al meu, dar tot trebue să fiți prudenți.

— Ia spune, ce ai văzut ?

Indianul nu se lăsă rugat.

Zise cu o voce abia perceptibilă :

— Am observat urmele până la o mică distanță de ruinele mânăstirii.

„Dar Mangașii au văzut fumul unui foc pe care te-ai dus tu Zomba, să-l aprinzi. Nu e așa?

— Da.

— Ghicisem !

„Mangașii s'au înapoiat imediat să vadă de unde venea fumul.

„Era cât pe aci să fiu văzut.

„Am fost silit să mă ascund până au trecut.

„Din fericire erau ocupați cu fumul și nu băgau de seamă urmele mele pe potecă.

„De obicei sunt mai atenți la așa ceva.

„Dacă m'ar fi descoperit, cum eram singur și ei erau o duzină riscam cu siguranță să nu vă mai revăd.

— Te-am fi răsbunat, fii sigur !

— Cred și eu — zise zâmbind Jean Bart, dar asta nu l-ar mai fi servit la nimic.

— Continuă, Ureche-Fină !

— Mangașii au trecut grăbiți pe lângă mine, punând unii picioarele pe urmele celorlalți spre a nu lăsa urme multe.

„Sunt foarte șireți, v'am spus!

„Am văzut urmele lui Zomba și urmărindu-le am găsit și focul aprins.

„Apoi, cum v'am auzit glasurile m'am temut să nu vi le audă și Mangașii.

„Atunci ați fi fost pierduți.

„Toți Mangașii din întreaga regiune v'ar fi atacat.

Raimondo zise :

— Suntem precauți.

„Dar ce crezi tu că vor să facă acum Mangașii ?

Ureche-Fină zâmbi :

– Acum au descoperit desigur că focul era o stratagemă.

„Se vor înapoia să vadă urmele lui Zomba și nu vor întârzia să afle locul unde ați legat piroga înainte de a vă instala aci.

„Apoi ne va pierde urmele de oarece ele intră în apă.

„Sunt sgur că și acele de pe nisip nu se vor putea observa

— Și atunci ?

— Atunci pericolul va fi mai mare !

„Mangașii vor explora ambele maluri venind pe apă.

„Ne vor descoperi repede

– Vom lupta !

„Suntem cinci și cred că facem cât douăzeci.

„Chiar și Flora are un revolver și va ști să se apere, nu e așa ?

— Fiți siguri—răspunse grav copila—voi ști încă bine !

— Nu, nu, nu trebue să ne batem. Suntem cinci-șase, câți vreți, dar, Mangașii se vor aduna cinci sute.

„Am recunoscut foarte multe urme și chiar pe acelea ale Marelui Șef.

„Când acesta se mișcă, tot norodul vine după el.

„La prima detunătură ne vor sări în spinare câteva sute.

„Ar însemna moartea, bine înțeles după cele mai groaznice torturi!

CAPITOLUL III

Ferocii Mangași

Aceste cuvinte făcură să treacă un fior prin membrele delicate, deși robuste ale tinerei fete, care se uită la cercetași cu ochii plini de spaimă.

Dar privirea liniștitoare a tinerilor o calmă, făcând-o să-și câștige sângele rece și curajul ei firesc.

— Trebue să luăm o hotărîre — zise Jean Bart.

„Ai fi de părere să ne lăsăm duși de iuțeala curentului care e destul de mare și care poate se va depărta de ei?

— N'ar fi rău, dar sunt postați pe ambele maluri și ne vor prinde între două focuri, când vom trece.

— Hugh ! tăcere ! în fundul pirogilor ! — murmură ghidul. Vin Mangașii !

Călătorii se ascunseră în genuchi în fundul pirogilor cu carabinele gata.

Priveau spre fluviul care curgea, printre frunziș, așa că vor putea vedea pe dușman, fără ca acesta să-i vadă.

Cinci Mangași apărură deodată mergând pe mal, la vreo-sută de metri de călători.

Erau goi până la brâu, cu corpul vopsit în diferite colori, cu semne războinice.

Ezitau asupra drumului de luat și nu știau dacă să meargă în susul sau în josul fluviului.

Se întrebau, de sigur, unde dispăruseră streinii și indianul lacustru ale căror urme le văzuseră.

Câțva din ei, raportaseră că văzuseră două pirogi cu trei Figuri-Palide, o Figură-Neagră și o copilă blondă.

Marius care avusese fericita inspirație a stratagemei cu ajutorul căreia scăpase o clipă de sălbateci, întinzându-le urmărirea, după conducerea riscatei aventuri.

Se sfătui încet de tot cu călăuza apoi se întoarse către ceilalți :

„Suntem cinci contra cinci.

„Fiecare își alege omul.

„Tu Jean Bart pe primul; tu Zomba pe al doilea; Raimondo al treilea.

„Eu mă ocup de al patrulea și Ureche-Fină de ultimul.

„Dacă își schimbă actuala poziție, fiecare rămâne cu ochii pe omul său.

„Se deosebesc prin culorile lor.

„Dar nu trageți decât când voi comanda : foc !

Toți dădură din cap în semn de înțelegere.

Toată atenția era îndreptată asupra Mangașilor, nemișcați.

Deodată păru pericolul că se mărește de oarece se auzi o ceată mergând pe mal în spatele călătorilor.

Această ceată se opri.

Tinerii erau acum prinși între două focuri.

Indigenii de pe maluri schimbară cu voce tare câteva cuvinte neînțelese decât pentru Ureche Fină, care traduse:

— Se întreabă unde am intrat !

„Știu că suntem în două pirogi și le caută pretutindeni.

Se întrerupse.

Auziră în spate un sgomot

— Se duc.

„Caută mai în sus.

„Dar ce fac ceilalți ?

Toți priviră pe cei cinci Mangași. Aceștia rămaseră mereu nemișcați până ce nu mai auziră sgomotul pașilor tovarășilor care se îndepărtaseră.

Atunci, cum malul jos se restrângea, se apropiară de locul unde după perdeau de verdeață erau ascunși călătorii.

Toţi îşi ţineau răsuflarea, cu degetul pe trăgaciu, gata la semnalul lui Marius.

Primii Mangaşi trecură de ascunzătoare fără să observe nimic.

Deja călătorii începeau să răsufle când avură o tresărire.

Cel de al cincilea sălbatec se oprise în faţa lor şi privea spre perdeaua verde cu neîncredre.

Deja i se vedea figura.

Se vedea că era nesigur.

La urmă, spre a curma nesiguranţa, se opri şi desfăcu frunzişul.

Tresări, o lucire i se ivi în ochi dar nu avu timpul să scoată un strigăt...

Marius, cu o trăznitură grozavă de secure, îl despicase capul.

Mangaşul ridică braţele, se clătină şi căzu în apă, luat de curent.

Ureche-Fină făcu o sforţare să-l prindă, dar nu isbuti.

Apa târa cadavrul însângerat.

— N'avem timp de pierdut ! — zise încet.

Marius se apropie de el şi schimbară câteva vorbe la ureche.

Apoi zise :

— Faceţi ca mine dacă vreţi ca Flora să nu cadă în mâinile acestor ticăloşi !

„Raimondo ! treci în piroga lui Jean Bart.

„Lăsaţi-mă singur !

„Faceţi ce vă spun :

„Suiţi curentul cât puteţi mai repede şi ascundeţi-vă cum ştiţi mai bine.

„Eu mă voi ocupa de indigenii din apă şi Ureche-Fină de cei depe uscat.

„Flora, te implor, întinde-te în fundul pirogii.

Flora se supuse şi pirogile, împinse cu putere, sburară pe apă.

Ureche-Fină sărise pe mal, dispărând după copaci.

Eşise la lumină, pirogile se separară.

Acela în care se găsea Flora, Raimondo, Jean Bart şi Zomba sui curentul spre a se ascunde în altă parte.

Marius, singur într'una, traversă în linie dreaptă fluviul puţin deasupra celor patru Mangaşi care îl văzură.

CAPITOLUL IV

Vitejia lui Marius

Cei patru indieni traseră în el.

Îl stăteau în față.

El era în centrul fluviului.

Cealaltă pirogă, grație avântului viguros era gata să atingă malul într'un punct indicat de Marius.

Încă câteva lopeți... și Marius o văzu dispărând printre tufișuri.

— Cel puțin s'au salvat ei! — murmură Milanezul.

Nu putea spune acelaș lucru însă de el.

Spiritul său de sacrificiu frățesc îl pusese într'o situație critică.

Pericolul fu și mai mare când cei de pe uscat se uniră cu cei din apă.

Fluviul, în acel punct, măsura o lărgime de vreo douăzeci metri și piroga era tocmai în mijloc.

Era deci la câțiva zci de metri de grupul de sălbatecî cari, de pe mal și din apă, trăgau în el.

Sângele rece și energia Lombardului nu-i lipsi nici de data asta.

Știa că pentru a nu fi atins de gloanțele trăgătorilor trebuia să se miște încontinuu; și încă mișcarea nu-i era deajuns de oare ce indienii erau meșteri în atingerea unei ținte care se mișca în aceiaș direcție.

Marius era deci silit că mute mereu din loc piroga sa, când urmând curentul ca o săgeată, când oprindu-se pe neașteptate.

Astfel Mangași, neputând prevedea continuele sale salturi, greșeau mereu tirul.

In acest timp Lombardul se apropia din ce în ce de malul opus spre a se alătura tovarășilor săi.

O duzină de Mangași așteptau liniștiți mai la vale ca să le vină în bătaia puștilor.

Se așezaseră șireți, tocmai în locul unde apa căzând din înălțimea stâncei forma o cascadă cu vâltoare; așa că, dacă Milanezul ar fi intrat în acel punct spumegând, ar fi ajuns fără îndoială la îndemâna lor.

Marius văzu că nu va putea ajunge malul opus fără să fie târât de apele furioase, cu toate sforțările sale, dacă străbătea curentul trebuia să încetinească, formând astfel o țintă sigură tirului dușmanilor. Neputând să meargă nici într'o parte, nici într'alta, fără pericol mortal, luă hotărâre? inspirată de curajul și fantezia sa veșnic vie.

In loc să caute să ajungă un canal liniștit care curgea între sânci și malul oriental — pecare se găseau dușmanii — se îndreptă acolo unde apa părea mai mică.

Acolo, apucă carabina, sări în apă și înaintă spre malul de unde amicii săi, ascunși printre tufișuri, puteau să-l ajute.

Piroga părăsită, se învârti în toate sensurile în mijlocul spumei, trecu peste stânci și se umplu de apă.

Apoi, săltând ca o frunză pe apă, ajunse aproape de sălbatecii care erau la pândă.

In primul moment aceștia, pentru care curajul și abilitatea sunt daruri principale, rămaseră încremeniți de admirație pentru acest tânăr curajos.

Dar ferocitatea lor îi scoase repede din sentimentul de admirație atât de nepotrivit firii lor.

Impușcăturile începură din nou și gloanțele șuierară la urechile curajosului cercetaș.

Acesta era silit să meargă prin apă care îi ajungea până mai sus de genuchi, ținând carabina și cartușiera să nu se ude.

Era o poziție obositoare.

Găsi din fricire un tufiș care eșea mult din apă; puse deasupra pușca și cartușiera și se adăposti după el.

Mangașii încetară să mai tragă.

Trebue să fi avut o altă idee.

Se chemară unii pe alții, strângându-se în jurul pirogii părăsită de Marius.

Trei din ei se îmbrarară, gata să treacă fluviul.

— Marius! — chemă o voce din tufișuri.

— Ce este Raimondo?

— Suntem aci, gata să tragem, dacă vin la tine!

„Dar dece nu înoți?

— Nu! Nu vreau să perd carabina și munițiile și să scap o armă așa de bună ca asta!

„O vor lua imediat Mangașii!

„Dar unde e Flora?

— La adăpost. Suntem toți aci!

„Nu ne separă decât canalul acesta adânc.

„Indienii nu vor putea să te ajungă fără să intre în zona focului carabinelor noastre.

„Fi liniștit acolo!

— Sunt foarte liniștit cu!

„Dar nu-mi convine poziția asta acuatică; sunt sigur că am să răcesc!

„Nimic, nu mă supără ca o răceală!

„Aș vrea să pot să es de aci...

„Na! Ia stai...

„Trimete-mi piroga de care voi nu vă serviți pentru moment.

„O s'o ducă curentul până la mine.

— Ai dreptate! aşteaptă!

După câteva momente, din tufișurile dela deal eși o pirogă care porni dusă de curent.

Marius apucă carabina și cartușiera, le ținu suspendate în aer cu stânga și cu dreapta prinse la momentul oportun piroga.

Sări năuntru sub o ploaie de gloanțe trimese de pe malul opus.

Ușoara îmbarcație străbătu într'o clipă spațiul care o separa de malul prietenesc, sub puternica impulsie a pagaiei manevrată de Marius.

Raimondo apucă vârful pirogei trăgând-o în tufișe, o puse în siguranță, apoi îmbrățișă emoționat pe amic.

Regăsiră la doi pași pe Jean Bart, Zomba și Flora care îi așteptau îngrijorați!

— Dar Ureche-Fină ? — întrebă Jean Bart.

— Oh ! n'aveți grije de el — zise Marius.

„El știe toate șiretlicurile Mangașilor. Îl vom regăsi când va fi terminat explorările sale așa ca să ne poată informa exact despre dușman.

— Va ști să ne regăsească ?

— Sigur !

„Cât vor sta Mangașii pe malul drept, noi vom sta pe cel stâng.

„El știe asta.

„Ca să traverseze fluviul înot, e o jucărie pentru el.

„Înoată ca un pește căci nu degeaba e un indian laustru.

Piroga lui Marius sui cursul fluviului, dealungul malului, spre a putea să treacă peste cascadă spre a nu fi răsturnată.

Conținea trei războinici Mangași. Doi stau în genuchi, cu puștile în mână; al treilea, în picioare înapoi manevra lopata.

— Tragem ? — întrebă Jean Bart

— Nu, nu, încă !

Nu sunt decât trei ! Vor să debarce în sus, la vre-o sută de metri de aci.

„Zomba, ia securea și revolverul și așteaptă-i după tufișuri. Vei fi de ajuns tu pentru debarcarea lor.

„Cată să pui mâna pe pirogă.

„Nu vom supraveghea pe ceilalți.

Africanul bucuros de însărcinare se strecură fără sgomot spre locul indicat.

In acel moment isbucniră niște împușcături.

Mangașul care manevra lopata, dete un strigăt, bătu aerul cu mâinile și căzu în fundul pirogei.

Un mic fum eși din tufișul de pe malul drept.

Oh ! ce e asta ? zise Raimondo.

E pe malul drept.

CAPITOLUL V

Tufișul plutitor

După un moment de surpriză Marius exclamă:

— Drace! Nu poate fi decât Ureche-Fină!

„Va fi văzut pe sălbateci și a vrut să-i împiedice să ne sară în spinare.

„Păcat! Aș fi preferat ca Zomba să-i primească și să ne pună mâna pe pirogă...

„Dar Indianul nu putea ști poziția exactă!

„Să vedem acum ce se întâmplă!

Cei doi Mangași, rămași fără lopată, nu puteau conduce piroga care, sguduită de ape, nu întârzie să fie trasă de curent.

Când ajunse la cascadă începu să se învârtească nebunește, asvârlind pe cei doi indivizi care încercaseră zadarnic să-și țină echilibrul.

Sălbatecii nu se înecară, de oarece erau învățați cu asemenea incidente dar pierdură armele și trebuiră să înoate până la malul opus.

Piroga se opri pe un fund mai ridicat, așa că nu putea fi de folos nici unei părți adverse.

Intre timp un mangaș se strecurase încet, încet deasupra tufișului unde Ureche-Fină era ascuns.

Ureche-Fină nu-și onoră, de data asta numele, deoarece nu-l auzi venind.

Poate era ocupat cu ceva care îi atrăgea toată atenția.

Cercetașii, dela locul lor nu vedeau pe ghid — deși reperaseră bine locul de unde văzuseră eșind fumul puștii — dar vedeau foarte bine pe sălbatecul care se apropia tiptil.

— Ureche fină e în primejdie ? — zise Jean Bart. — Trebue să facem ceva să-i atragem atenţia.

Nu isprăvi de vorbit când se auzi o detunătură.

Era Zomba.

Stând mai sus, mai învecinat de malul opus, văzuse totul şi ochise aşa cum ştia el de bine.

Mangaşul se clătină, voi să se agaţe de ceva dar căzu în fluviul care se roşi de sângele său.

Bravo ! — exclamară în acelaş timp cei trei cercetaşi.

Dar deodată văzură un lucru ciudat care, dus în derivă de apă, venea repede spre ei, depe malul opus.

Era un animal ? Un om ? Un copac ?

Nu era un trunchiu de arbore de oarece n'ar fi mers contra curentului, cum părea că face în unele puncte obiectul; un animal n'ar fi avut nici un interes să fie isbit ca o ţintă de gloanţele ce veneau când de pe un mal, când de pe altul.

Era deci un om.

Dar cine era ?

Ureche-Fină sau un duşman ?

Un inamic, aşa singur, cu ce scop ar fi putut veni în contra lor ?

Omul care înoată — observă Jean Bart — împinge ceva înaintea lui ! Pare un tufiş plutitor !

— E vre-o şiretenie indiană !

Marius râse.

— Şireteniile indiene sunt cunoscute de Ureche-Fină !

După o clipă zise :

— V'am spus eu !

„Ureche-Fină nu e degeaba şi el indian.

„Acum îl vedeţi ?

— Da, da ! Împinge înaintea sa un tufiş care îi serveşte de sprijin şi îl ascunde în acelaş timp !

Deasupra, ţine carabina!

Aşa vorbea Jean Bart care observa atent cu binoclul.

Zomba rădea ca un nebun.

„Mangaşii nu văd nimic !

Mangaşii erau ocupaţi să vadă dacă naufragiaţii pot ajunge teferi la mal.

Nu luau seama la acel tufiş plutitor care traversa încet, în diagonală, cursul fluviului.

Ureche-Fină ajunse nevătămat lângă arbuștii unde îl așteptau nerăbdători cei cinci amici.

Când fu la adăpost după plante, eși din tufișul plutitor, se ridică din apă și scoase carabina cu munițiile și o puse pe un loc uscat.

Avea un aer de mare satisfacție pentru păcăleala pe care o trăsese dușmanilor.

Fu complimentat de toți și Zomba îl îmbrățișă după moda indiană.

— Inamicul e acolo și nu are de loc pirogi — zise el. Putem deci să pornim la drum.

După o scurtă consultare, cercetașii fură de aceiași părere.

— Da, e mai bine să mergem — conchise Raimondo. — Avem o singură pirogă dar e cea mai mare și ajunge pentru toți.

„Vom urma malul și cum râul se lărgește va fi o mare distanță între maluri și poate loviturile nu ne vor ajunge.

— Și apoi, au mușchete vechi care nu bat mai departe de o sută de metri; carabinele noastre, în schimb, ating, la o mie de metri în chip sigur.

— Toate bune — adăugă Jean Bart — dar n'avem timp de pierdut.

„Diavolii aceștia sunt capabili să inventeze altă siretenie numai să nu ne lase în pace.

„Dacă e vorba să plecăm, să plecăm imediat.

Zomba și Ureche-Fină nu așteptase ordinele.

Alergaseră să caute piroga, rămasă puțin napoi, sub arbuști; ceilalți se îmbarcară. nainte lupă loc ghidul care servea de indicator, în fond Jean Bart cârmaci și lopătar.

Raimondo de o parte și Marius de alta trebuiau să manevreze lopețile; Zomba trebuia să ajute unde ar fi fost nevoie dar mai ales să vegheze ca niciun Mangaș să nu se apropie de pirogă.

Pe fundul pirogei întinseră șalurile pe care cercetașii le luaseră de mai înainte și pe care spaniolii au obiceiul să le poarte mereu pe spate.

Când s'au obișnuit cu ele, sunt foarte comode.

Când piroga lansată afară din adăpostul de frunzis, constatară că numărul inamicilor se mărise.

Cel puțin cincizeci de sălbateci gesticulau pe malul drept, trăgând focuri și pregătindu-se să sară în apă.

Gloanțele lor erau inofensive și sforțările lor de a ajunge piroga erau deasemeni deoarece aceasta sbura cu mare iuțeală, târâtă de curent și de lopeți; Jean Bart o cârmea în zig-zag ceace făcea și mai nesigur tirul mediocrilor trăgători care erau Mangașii.

Ajunseră astfel dedesubtul cascadei, acolo unde fluviul se lărgea, fără celm ai mic incident și fără ca Zomba să fi avut ocazie să tragă un foc.

Acolo malurile erau departe unul de altul la vre-o trei sutd e metri; erau deci în siguranță.

Mangașii urmăriră fugind pe malul drept, goana pirogei; dar,c ând văzură că ea profită de lălgimea fluviului spre a scăpa de gloanțe, începură să strige și să blesteme gesticulând îngrozitor; apoi la un semnal puternic, venit de undeva, sălbatecii întoarseră spatele apei și dispărură sub desișurile păduroase.

Intr'o clipă, nu mai rămăsese unul singur pe mal.

— Uite ! Ciudat lucru !

„Au renunțat la urmărire ?

— Nu, nu!! — răspunse Ureche Fină — nu vă încredeți!

„Nu sunt atât de proști ca să renunțe; și sunt prea rasbunători spre a nu ne răsplăti pentru uciderea celor trei războinici de ai lor.

„Șeful i-a strâns laolaltă, spre a lua o hotărâre pe care o vom cunoaște până seara, fiți siguri !

— Dar, pentru moment, putem fi liniștiți ?

— Cred că da !

— Ei bine, atunci aidem să mâncăm.

Mi se pare că e vremea.

— Cred și eu că e vremea !

„Mi-e o foame de lup ! — zise Marius râzând.

Cei cinci prieteni scoaseră din săculețele din spate proviziile de vește uscat, carne afumată și un bidon cu „maté".

CAPITOLUL VI

Mangașii la lucru

„Maté" e o infuzie de ceai de Paraguay.

Chilienii îl beau cu multă plăcere.

E băutura favorită în toate regiunile Cordilierilor și în împrejurimi.

Araucanii adoptară cei dintâi folosința acestei ierbi și o prepară cu o deosebită grije.

Pun într'o ceașcă puține frunze uscate cu zahăr și lasă pe foc până fierbe bine. Se stoarce o lămâie și se adaugă scorțișoară sau cuișoare. Apoi se umple ceașca cu apă fierbinte se introduce un tub subțire sau o pană, găurită în partea inferioară.

Cu acest tub se suge „maté-ul". Novicii care nu cunosc arta de a sorbi această băutură se strâmbă grozav, spre marele haz al indigenilor.

Maté-ul este aci cum e cafeaua în Orient; se ia în orice oră a zilei, la vânătoare, în timpul luptelor și se bea mereu din burdufelede piele de căprioară în care se păstrează.

Băutura ia un gust de catran de oarece aceste burdufe sunt cătrănite.

Oreche-Firă adusese cu el din sat, un burdif conținând zece litri de asemenea băutură, preparată de el.

Era excelentă.

De altfel foamea făcea ca totul să fie gustos.

In acest timp piroga plutea pe undele liniștite; peisagiul era minunat și soarele dădea pădurilor un colorit din povești.

Se auzea din când în când căscatul sau plescăitul fălcilor unui crocodil care mișunau pe marginea apei, sau mormăitul unui jaguar sculat din somn de trecerea vreunui animal.

Dar alte semne de viață nu erau. Albii se lăsară cuprinși de un optimism care nu fu deloc împărtășit de Ureche-Fină.

—Sunteți prea încrezători! — zise acesta grav. Dar Mangașii sunt foarte șireți!

„Aș fi nespus de mirat dacă nu vor da curând semne de viață.

Și aplecându-se la urechea lui Zomba murmură:

— Au văzut-o pe Flora!

„Ne vor urmări zi și noapte dar nu vor renunța la părul ei de aur!

In timp ce vorbeau așa, isbucni sgomotul a sute de glasuri nu de pe malul drept ci de pe cel stâng!

— Menalpac! Menalpac!...

Era strigătul de războiu al Mangașilor.

La vre-o cincisprezece metri se văzu eșind dintre arbori vre-o cincizeci de sălbateci, în costumele lor, adică pictați cu colorile lor războinice.

— La lopeți! — urlă Jean Bart.

Și cârmi în mijlocul fluviului.

De pe malul drept o ceată de indigeni vocifera

— Menalpac! Menalpac!

— Drace! Suntem ntre două focuri...

— Cum vor fi trecut de pe un malp e altul?

— Probabil — explică Jean Bart — și-au construit o plută cu care au trecut repede.

— Am spus eu fraților mei albi! declară grav ghidul — am spus eu că Mangașii se adună la pradă.

„Uitați-vă cum se înmulțesc văzând cu ochii!

„Tot tribul trebue să fi fost chemat de marele șef.

— Îl cunoști pe acest blestemat șef? — întrebă Raimondo.

— Nu l'am văzut niciodată.

„Dar Cârtiță-Gri ne spunea mereu să ne ferim de el.

„Era capabil să rupă orice pact de alianță, desgropând securea de războiu.

— Cum îl zice?

— Îi zice Kinopeki care însemnează Cioc de Vultur.

— Cum aș vrea să-i rup eu ciocul!

Între timp piroga ajunsese în mijlocul fluviului, unde nu mai puteau ajunge gloanțele.

Între tmp piroga aunsese în mijlocul fluviului, unde nu mai puteau ajunge gloanțele.

Totuși vre-o două gloanțe trecură pe deasupra capului lui Zomba.

— Drace! Va să zică au și puști cu bătaie mai lung.

„O singură asemenea pușcă poate să fie funestă pentru noi.

Nu isprăvi de vorbit când se auzi o pocnitură.

Un perete al pirogi fusese găurit ca o bucată de caș.

Jean Bart își intensifică atenția în timp ce împușcăturile isbunceau din ambele părți.

Flora fu culcată în fundul bărcei.

O insulă se profila în mijlocul fluviului, într'un punct unde acesta se lărgea și mai mult.

— Acolo vom fi la adăpost, pentru moment. In orice caz sunt destui arbori spre a ne putea ascunde de sălbateci.

Gloanțele cercetașilor nemereau în plin.

O duzină de sălbateci mușcau nisipul.

Impușcăturile încetară.

Piroga atinse nisipul insulei.

Toți săriră afară.

Dar o pocnitură seacă veni din stânga și bidonul lui Zomba fu găurit.

— Oh! e un bun ochitor printre ei sau e o simplă întâmplare!

„Repede, repede, sub copaci!

Traseră piroga pe uscat, legând-o de un trunchiu în timp ce Marius ducea pe Flora în brațe, pe insulă.

Căutară o poziție favorabilă spre a se apăra.

Insula nu avea mai mult de o sută de metri în lărgime. Era plină de copaci stufoși și terenul foarte accidentat, formând peșteri bine adăpostite.

CAPITOLUL VII

Cioc-de-Vultur

Intr'o astfel de peșteră fu depusă Flora, la adăpost de gloanțe.

Jean Bart îi prepară un culcuș de ierburi uscate și mușchiu, puse deasupra șalurile, în timp ce Zomba și Ureche Fină se suiau pe delușor, explorând ambele maluri.

Văzură că Mangașii formaseră două batalioane compacte, comunicând între ele prin strigăte diferite și modulate special.

Deodată, dintr'un grup se desprinse un om, de statură herculeană cu o garnitură de pene pe cap; și scoase din spate mantaua de piele de jaguar și o agită în aer.

— Ce însemnează asta ?

— Insemnează — zise Ureche-Fină că vrea să ne vorbească.

„Când un șef agită pielea de jaguar sau de bison, însemnează că vrea să parlamenteze.

Jean Bart zise :

— Ce să facem ? Să răspundem ? Cum ?

Tovarășii fură de părere să audă ce vrea sălbaticul.

Așa zicea și Ureche-Fină.

Să facem și noi un asemenea semnal.

Zomba luă șalul său și îl dădu lui Ureche-Fină.

Acesta îi agită în acelaș chip cu șeful Mangaș.

O pirogă eși imediat din niște stufișuri de pe malul stâng.

— Uite piroga noastră !

Piroga cu Margașul uruș care ținea brațele încrucișate pe piept înainta repede spre insulă.

— Aidem pe promontoriu să-l primim — propuse Jean Bart.

Raimondo se întoarse spre Zomba.

— Zomba, ai să stai aci să supraveghezi mișcările depe mal.

— Bine!

Cei trei cercetași, cu Ureche-Fină se coborâră și alergară spre proeminena nisipoasă, care făcea un fel de cap. insulei.

Piroga deviе încet în direcția aceasta.

La câțiva metri de mal, Ureche-Fină murmură:

— Cic de Vultur!

— Ești sigur că e el?

— Uite-te la profilul său.

Nu se putea înșela.

Constatară că nasul recurbat, fruntea mică, falcile proeminente, dădeau sălbaticului aspectul feroce al unui vultur.

— Ce cioc! Ce rasă de vultur!—gândi Marius zâmbind.

Șeful avea totuș o înfățișare demnă când înaintă spre cercetași.

Înălța brațul cu un gest cabalistic și zise într'o spaniolă tricată

— Cioc de Vultur e un șef și un mare șef.

„Nu poate vorbi decât cu un șef.

„Cine e marele șef dintre frații mei cu figuri palide?

De comun acord Raimondo și Jean Bart zise lui Marius:

— Du-te tu!

Milanezul înaintă și în dialectul spaniol-indian pe care îl poseda de minune răspunse cu obicinuitul său coraj:

— Știm că fratele nostru roșu e un mare șef și că se numește Cioc de Vultur; faima sa a trecut, spre a ajunge la urechile noastre, munți și mări.

Și se înclină.

Ochii de pasăre de pradă ai șefului Mangaș străluciră.

Se înălță și mai mult, măgulit de aceste cuvinte.

Nu bănuia că cercetașul își bătea joc de el.

La Ureche-Fină se uita cu aer de dispreț.

Mangașii disprețuesc pe indienii lacustri, tot atât de pacifici pe cât sunt ei de războinici și de cruzi.

Dar Ureche-Fină nu se sinchisea prea mult de privirea șefului dușman.

Lombardului nu-i scăpase însă nimic.

Se distră urmând conversația în dialectul său ciudat intercalând câte o glumă sau înjurătură în italienește pe care sălbatecul nu o pricepea, spre marea bucurie a celorlalți.

— Fratele meu roșu, marele șef al puternicului trib mangaș (să-l ia dracu pe tot!) va vorbi deci cu un mare șef al Fețelor-Palide!

(Ai înțeles, mutră de maimuță jupuită?)

Șeful Mangaș roti ochii satisfăcut și răspunse fără să aibă habar de comedia ce se juca cu el.

— Fratele meu Figură-Palidă e tânăr și foarte puternic. L'am văzut la luptă și am pentru el cea mai adâncă admirație.

— (Mii de milioane de capete de vultur!)... Bine! — exclamă serios Marius.

Și adăugă cu un accent de neimitat:

— Acum dă-i drumul! Marele șef să spună de ce a fălfâit pielea de jaguar și ce a vrut să spună?

Mangașul fixă ochii săi răutăcioși în aceia ai cercetașului:

— Inima mea e îndurerată văzând că războinicii mei roșii sunt în conflict cu albii curagioși.

„Dacă Fețele-Palide vor consimți la cererile mele, vor putea merge nesupărați să vâneze în pădurile unde până acum numai războinicii mei au putut vâna.

— Vorbește! O șefule!

Cioc de Vultur răspunse imediat:

— Condițiunile sunt două.

„Fețele-Palide și Fața-Neagră va putea circula în libertate în toată țara.

„Vă va fi restituită piroga.

„Dar de ce frații mei albi, curajoși și-au luat cu ei o gazelă care le poate aduce multe necazuri și care le poate încetini mult mersul.

Marius începea să-și piardă răbdarea.

— Aide! șefule, mai departe!

„Vorbește limpede, ce dorești de la noi!

„La ce gazelă faci aluzie?

„Noi albii spunem lucrurilor pe numele lor!

Şeful îl privi oarecum mirat şi răspunse aspru:

— Tânărul meu frate e nerăbdător.

„Va fi ascultat.

„Reclam Indianul trădător din rasa aceia josnică ce trăieşte ca o găină pe lângă apă.

„Va fi torturat spre bucuria femeilor şi copiilor noştri.

„Reclam pe fata cu părul de aur.

„In cortul meu, împodobită cu coamele duşmanilor, ea va fi soţia Marelui Şef.

Bătu în palme şi se dădu înapoi cu un pas.

— Marele Şef trebue să aştepte puţin. Figurile-Palide nu se hotărăsc fără să consulte pe ceilalţi.

— Aştept!

Mangaşul puse pe pământ securea, cuţitul şi puşca şi se aşeză jos.

— Mi se pare nefolositor să mai discutăm — zise Raimondo.

„Totul depinde de modul cum îi vom da răspunsul.

— Să-i răspundem aspru sau să-i expunem imposibilitatea de a-i da satisfacţie?

Ureche-Fină fu de părere să i se dea un răspuns insultător.

— Aceşti sălbatici ştiu că suntem puţini dar nu ştiu cât valorăm.

„Nici nu ştiu cât de departe bat puştile noastre.

Marius fu de aceiaş părere. Inaintă spre şeful mangaş, care se ridică imediat şi îi zise cu voce tare, dispreţuitoare.

— Se vede că Cioc de Vultur nu şi-a meritat numele de oarece îndrăsneşte să propuie o astfel de laşitate, unui şef alb cum sunt eu!

CAPITOLUL VIII

Zomba și Jaguarul

Mangașul, la început, rămase stupefăcut.

Dar Marius nu-i dete timp.

— Sufletul lui Cioc de Vultur e tot atât de josnic pe cât de urât îi este chipul. Așa să știi!

„Intoarce-te la războinicii tăi lași și spune-le că niciodată războinicii albi nu și-au părăsit prietenii care sau încrezut în ei.

„Am spus!

„Adaug: Cioc de Vultur, fi atent!

„Armele noastre bat până în fundul pădurilor voastre.

„Până acum v'am cruțat, dar acum când vă cunoaștem intențiile ne vom răfui!

„Vom trimete pe fiecare Mangaș care se va ivi la îndemâna puștilor noastre în câmpiile Marelui Spirit care le va oprì intrarea în pădurile vânătoarei eterne!

La această vorbire neașteptată Cioc de Vultur tremură de mânie.

Până atunci se ținuse, dar la suprema insultă pentru un Piele-roșie, nu mai putu.

Cu spume la gură, întinse pumnii spre cei apoi către Marius care ședea liniștit, cu mâna pe tocul revolverului.

Cioc de Vultur, scrâșnind din dinți intră în pidogă.

Cu voce tremurândă de mânie urlă:

— Cioc de Vultur nu se lasă insultat.

„Va prinde pe aventurierii albi, le va taia capetele iar din părul lor își va face trofee.

„Indianul trădător va fi ars de viu și gazela blondă va intra în casa Marelui Șef.

„Am cinci sute de războinici. Figurile-Palide nu sunt decât cinci.

„Înainte ca Soarele să se scoboare în Pământ, războinicii mei vor dansa dansul scalpului!

„Am spus!

In câteva minute piroga atinse malul stâng.

Uriașe strigăte de ura se auzi după ce șeful spuse rezultatul.

Războiul era acum declarat.

Ghidul zise:

— Tinerii mei frați pot conta cel puțin pe două ore de liniște.

„Să ne odihnim, de oarece suntem obosiți. Ureche-Fină va veghea!

Ghidul se sui în vârful delușorului spre a supraveghea malurile.

După un sfert de oră atenția lui Zomba fu atrasă de un ciudat sforăit care venea de deasupra capului său.

Privi și nu fu puțin mirat văzând un uriaș jaguar tot așa de feroce ca un tigru de Bengal.

Erea așezat pe o cracă groasă a copacului sub care se odihnea negrul.

O idee germină în mintea lui Zomba.

— Carabina? Nu. Nu e bine să stricăm odihna cercetașilor.

„Sunt obosiți și trebue să doarmă!

Calm scoase lungul său cuțit de vânătoare și se așeză în fața cercetașilor adormiți, în fața fiarei, cu un genunchiu în pământ.

Fiara, cu un miorlăit de furie, făcu un salt magnific.

Dar brațul lui Zomba se întinse ca un arc de oțel.

Jaguarul se înfipse în cuțitul cel lung și ascuțit.

Lama intră în piept, până în inimă.

Enorma fiară căzu ca o massă inertă, vărsând pe Zomba un val de sânge.

Sgomotul căderii deșteptă pe cercetași.

Credeau că visează văzând pe Zomba plin de sânge și jaguarul mort alături de el.

Tinerii nu mai putură să adoarmă.

— Cum poate o fiară așa de mare să viețuiască pe acest petec de pământ?

Se gândră că felinul ajunsese acolo dus poate de un trunchiu plutitor.

Făcură o inspecție spre a vedea dacă nu cumva mai erau asemenea fiare în insulă.

Nu mai găsiră nimic.

Văzură că Flora dormea liniștită pe patul său de mușchiu.

Prima parte a conflictului Mangașii cei feroci trecuse.

Ce le mai rezerva viitorul?

Spre a mai trece timpul, Ureche-Fină le povesti ceva despre moravurile acestui trib războinic și mai cu seamă despre încercările dureroase, aproape supraomenești pe care trebue să le treacă cu succes acela dintre angași care vrea să fie considerat ca șef.

— In ziua fixată se adună întreg tribul, îmbrăcat cu haine de sărbătoare.

„Pretendentul, extenuat de postul rigid, ce i se impune, este legat de un stâlp în jurul căruia pun foc.

„Un miros infect ese din ierburile aprinse iar nenorocitul apucat de un fel de delir cade într'o prostrație asemănătoare morții.

„Il readuc la viață cu ajutorul unei centuri umplută cu furnici care îl înțeapă îngrozitor.

„Durera îl face să-și revină în simțiri.

„Ii dau apoi o băutură întăritoare și după aceia îi fac o bae în râu.

— Cred că dacă ne-ar prinde ne-ar face cam la fel. fără însă să ne mai readucă în simțiri.